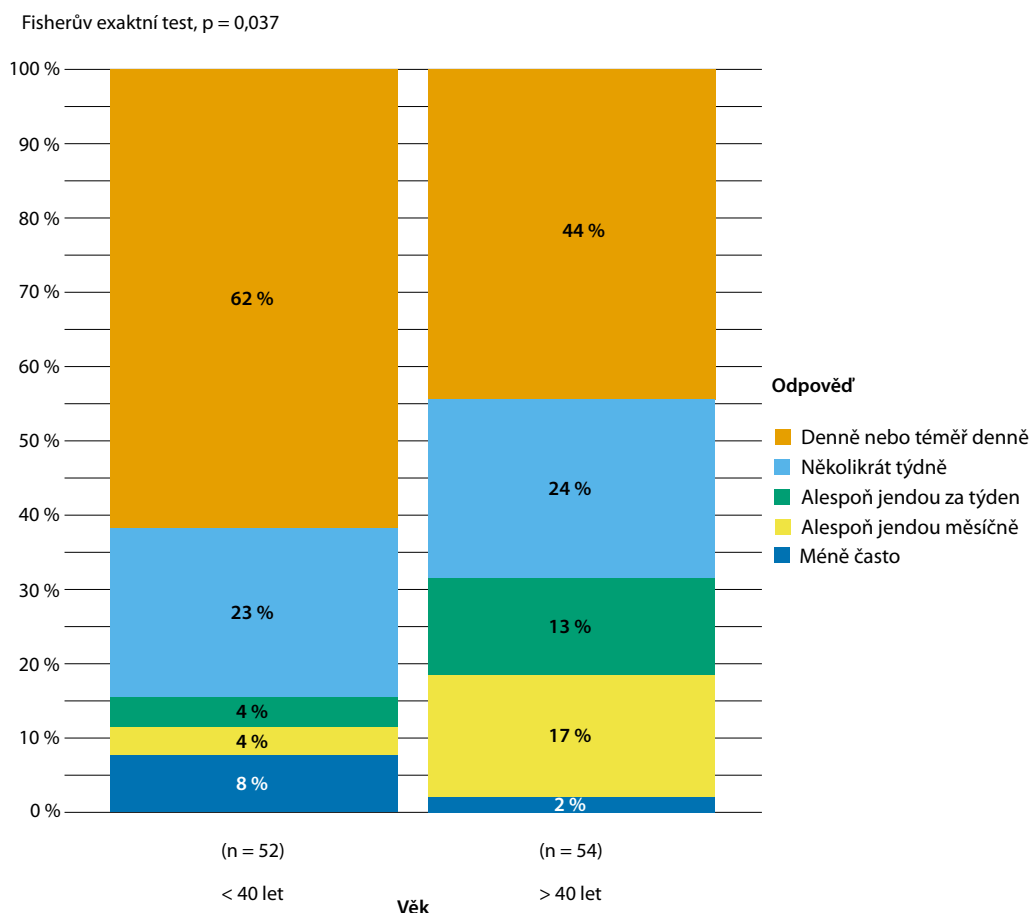

Obr. 2. Srovnání četnosti setkání s pacienty, u nichž by nebylo překvapivé úmrtí do 1 roku u lékařů do 40 let a starších**Tab. 2.** Hodnocení benefitů (A) a rizik (B) integrace hodnotové anamnézy do anamnestického rozhovoru

A. Hodnocení benefitů hodnotové anamnézy	zásadně / velmi důležité	částečně / málo důležité
Umožní to větší spokojenost pacientů a jejich rodin.	116 (94,3 %)	7 (5,7 %)
Budu schopen více respektovat pacientovy hodnoty a přání.	109 (88,6 %)	14 (11,4 %)
Může to snížit počty neplánovaných nebo nechtěných rehospitalizací v závěru života.	106 (86,1 %)	17 (13,9 %)
Mohlo by to zvýšit počet pacientů přeložených do hospice.	80 (65 %)	43 (35 %)
Snížilo by to náklady na zdravotní péči.	70 (56,9 %)	53 (43,1 %)
B. Hodnocení rizik hodnotové anamnézy	velmi často / občas	zřídka / nikdy
Pacient se neshodne se svými příbuznými.	94 (76,4 %)	29 (23,6 %)
Při všem, co mám na starosti, nemám prostor na takový rozhovor.	81 (65,9 %)	42 (34,1 %)
Takový rozhovor může být nepříjemný.	81 (65,9 %)	42 (34,1 %)
Nejsem si jist, že je teď správná chvíle pro takový rozhovor.	69 (56,1 %)	54 (43,9 %)
Nechci, aby pacient ztratil naději.	65 (52,8 %)	58 (47,2 %)
Nechci, aby si pacient myslel, že už to vzdávám.	53 (43,1 %)	70 (56,9 %)
Takový rozhovor by s pacientem měl vést jiný lékař.	47 (38,2 %)	76 (61,8 %)

Potenciální přínosy a bariéry v souvislosti s tímto tématem (Tab. 2)

Hodnotově orientované rozhovory s pacientem a jejich dokumentace mají řadu prokázaných přínosů, jako velmi důležitý přínos lékaři označili větší spokojenost pacienta a jeho rodiny (94,2 %), zvýšení respektu k hodnotám a preferencím pacienta (88,5 %), snížení neplánovaných/nechtěných rehospitalizací (86,1 %), možnost zvýšení překladů pacientů do hospice (65,5 %) a snížení nákladů na zdravotní péči (57,4 %).

V otázce, kdo by měl iniciovat rozhovor o hodnotách a preferencích, velká většina respondentů (61,8 %) udává, že by to měli být oni sami, kdo iniciuje rozhovor.

Mezi nejčastější bariéry ve vedení takových strukturovaných rozhovorů patří obavy z neshod mezi pacientem a jeho rodinou (94 respondentů, 76,4 %), nedostatek času a pocit, že takový rozhovor může být nepříjemný (shodně 81 respondentů, 65,9 %) a také pocit, že daný okamžik není pro tento druh rozhovoru vhodný (69 respondentů, 56,1 %).